

Međunarodni sud za krivično gonjenje
osoba odgovornih za teška kršenja
međunarodnog humanitarnog prava
počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od
1991. godine

Predmet br. IT-04-74-T

Datum: 17. mart 2010.

Original: FRANCUSKI

PRED PRETRESNIM VIJEĆEM III

U sastavu: sudija Jean-Claude Antonetti, predsjedavajući
sudija Árpád Prandler
sudija Stefan Trechsel
sudija Antoine Kesia-Mbe Mindua, rezervni sudija
Sekretar: g. John Hocking

Odluka od: 17. marta 2010.

TUŽILAC

protiv

**Jadranka PRLIĆA
Brune STOJIĆA
Slobodana PRALJKA
Milivoja PETKOVIĆA
Valentina ĆORIĆA
Berislava PUŠIĆA**

JAVNO

**Nalog po Zahtjevu Praljckove odbrane da dobije odlaganje roka koji je Vijeće
odredilo za podnošenje 20 pismenih izjava ili transkripata svjedočenja na osnovu
pravila 92bis Pravilnika**

Tužilaštvo:

g. Kenneth Scott
g. Douglas Stringer

Odbrana:

g. Michael Karnavas i gđa Suzana Tomanović za Jadranka Prlića
gđa Senka Nožica i g. Karim A. A. Khan za Brunu Stojića
g. Božidar Kovačić i gđa Nika Pinter za Slobodana Praljka
gđa Vesna Alaburić i g. Nicholas Stewart za Milivoja Petkovića
gđa Dijana Tomašegović-Tomić i g. Dražen Plavec za Valentina Ćorića
g. Fahrudin Ibrišimović i g. Roger Sahota za Berislava Pušića

PRETRESNO VIJEĆE III (dalje u tekstu: Vijeće) Međunarodnog suda za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog humanitarnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991. godine (dalje u tekstu: Međunarodni sud),

RJEŠAVAJUĆI po "Zahtjevu Slobodana Praljka za odobrenje da uloži žalbu na 'Odluku po zahtjevima Slobodana Praljka za prihvatanje dokaza na osnovu pravila 92bis Pravilnika'" koji su branioci optuženog Praljka (dalje u tekstu: Praljkova odbrana) podnijeli na javnoj osnovi sa javnim dodacima 8. marta 2010. (dalje u tekstu: Zahtjev za odobrenje da se uloži žalba),

IMAJUĆI U VIDU "Odluku po zahtjevima Slobodana Praljka za prihvatanje dokaza na osnovu pravila 92bis Pravilnika" koju je Vijeće donijelo na povjerljivoj osnovi 16. februara 2010. (dalje u tekstu: Odluka u vezi s pravilom 92bis), kojom je Vijeće konkretno naložilo Praljkovoj odbrani da mu podnese u roku od 3 sedmice 20 izjava ili transkripata svjedočenja, uzimajući u obzir uputstva Vijeća iznijeta u Odluci u vezi s pravilom 92bis,

IMAJUĆI U VIDU usmene odluke od 17. februara 2010.¹ i 23. februara 2010.² kojima se Praljkovoj odbrani odobrava jedna sedmica da podnese Zahtjev za odobrenje da se uloži žalba na Odluku u vezi s pravilom 92bis nakon prijema engleskog prijevoda te odluke, uključujući i protivno mišljenje predsjedavajućeg sudije priloženo toj Odluci,

BUDUĆI DA u Zahtjevu za odobrenje da se uloži žalba, Praljkova odbrana traži od Vijeća da joj odobri ulaganje žalbe koju namjerava uložiti na Odluku na osnovu pravila 92bis i da odloži rok od tri sedmice za podnošenje najviše 20 pismenih izjava ili transkripata svjedočenja koji je Vijeće naložilo tom odlukom do rješavanja odluke o odobrenju da se uloži žalba ili, eventualno, do rješavanja žalbe,³

¹ Transkript na francuskom (dalje u tekstu: T(f)), str. 49564 – 49568.

² T(f), str. 48826 – 48827.

³ Zahtjev za odobrenje da se uloži žalba, par. 40.

BUDUĆI DA je u interesu pravde da se već sada donese odluka o pitanju odlaganja roka bez prejudiciranja Zahtjeva za odobrenje da se uloži žalba kao takvog, koji će Vijeće kasnije razmotriti,

BUDUĆI DA Vijeće konstatuje da Praljкова odbrana ne iznosi nikakav drugi argument u prilog zahtjevu za odlaganje roka, osim potrebe da se sačeka rješavanje odobrenja da se uloži žalba ili, eventualno, žalbe,⁴

BUDUĆI DA Vijeće smatra da je obaveza Praljčkove odbrane da postupi po odredbama Odluke u vezi s pravilom *92bis*, te da podnese u roku koji je Vijeće odredilo 20 pismenih izjava ili transkripata svjedočenja, nezavisno od Zahtjeva za odobrenje da se uloži žalba, koji sam po sebi ne bi mogao opravdati odlaganje roka koji je Vijeće odredilo do rješavanja pitanja odobrenja da se uloži žalba ili, eventualno, žalbe,

BUDUĆI DA Vijeće, stoga, smatra da odlaganje roka nije opravdano u ovom slučaju,

Međutim, **BUDUĆI DA**, s obzirom na to da je prvobitni rok istekao 9. marta 2010., odnosno sutradan nakon podnošenja Zahtjeva za odobrenje da se uloži žalba, i imajući u vidu okolnosti u ovom slučaju, potrebno je, u svrhu valjanog provođenja pravde, donijeti odluku da se produži prvobitni rok od 3 sedmice, koji je počeo teći tek od prijema prijevoda na engleski Odluke u vezi s pravilom *92bis* i protivnog mišljenja predsjedavajućeg sudije, odnosno od 1. marta 2010.,⁵

BUDUĆI DA će, stoga, rok u kojem će Praljčkova odbrana morati postupiti prema Odluci u vezi s pravilom *92bis* i podnijeti najviše 20 izjava ili transkripata isteći 22. marta 2010.,

IZ TIH RAZLOGA,

NA OSNOVU pravila 54 i 126(A) Pravilnika o postupku i dokazima,

⁴ Zahtjev za odobrenje da se uloži žalba, par. 40.

⁵ Prijevodi Odluke u vezi s pravilom *92bis* i Protivnog mišljenja predsjedavajućeg sudije dostavljeni su 24. februara, odnosno 1. marta 2010.

ODBIJA većinom glasova dodatni zahtjev za odlaganje roka i to bez prejudiciranja buduće odluke Vijeća o odobrenju da se uloži žalba,

ODLUČUJE da produži prvobitni rok određen Odlukom u vezi s pravilom 92bis,

I

UPUĆUJE Praljkovu odbranu da podnese najviše 20 pismenih izjava ili transkripata svjedočenja u roku od 3 sedmice od zavođenja prijevoda Odluke u vezi s pravilom 92bis i Protivnog mišljenja predsjedavajućeg sudije, odnosno najkasnije 22. marta 2010., uzimajući u obzir uputstva Vijeća iznijeta u Odluci u vezi s pravilom 92bis.

Sastavljeno na engleskom i francuskom jeziku, pri čemu je mjerodavna francuska verzija.

Predsjedavajući Vijeća prilaže protivno mišljenje.

/potpis na originalu/

Jean-Claude Antonetti,
predsjedavajući Vijeća

Dana 17. marta 2010.

U Haagu (Nizozemska)

[pečat Međunarodnog suda]

Pretno vijeće je odlučilo većinom glasova da odbije više od 100 izjava svjedoka na osnovu pravila 92bis Pravilnika.

Svojom većinskom odlukom, Vijeće je tražilo od Praljke odbrane da podnese **20 izjava**.

Stoga je moj zaključak da zahtjev za odobrenje da se uloži žalba i zahtjev za odlaganje roka čine **nedjeljivu cjelinu**.

Ukoliko Pretno vijeće odobri zahtjev za odobrenje da se uloži žalba, Žalbeno vijeće će **potvrditi ili poništiti** većinsku odluku.

U čemu je interes prisiljavanja odbrane da postupa prije razmatranja žalbe osim ako se već sada smatra da neće dobiti odobrenje da se uloži žalba i ako je većina sigurna u osnovanost svoje odluke?

Ovo suprotno mišljenje odvija se u kontekstu bojkota optuženog Praljka koji ne želi prisustvovati suđenjima s obrazloženjem da njegovo suđenje nije pravično.

Njegov branilac je u svojim pismenim podnescima izrazio stav optuženog na sljedeći način: "Slobodan Praljak se nada da će sudije znati ocijeniti prigovore koje je uputio u dobroj vjeri, u duhu razumijevanja i dobre volje. Od samog početka trudio se da pomogne Pretnom vijeću da nađe pravično rješenje ovog izuzetno dugog i složenog postupka. Međutim, došavši do zaključka da je postupak suštinski manjkav, i s obzirom na to da više nije siguran da se situacija može razviti kako bi on mogao uživati svoje pravo na pravičan postupak, koje mu je tobože garantuje Statut Međunarodnog suda, Slobodan Praljak jednostavno traži od Pretnog vijeća da primi na znanje njegovu odluku da više ne učestvuje u postupku, kao i napomene o situaciji koja ga primorava da donese tu odluku."

Odsustvo jednog optuženog na suđenju postavlja ozbiljan problem na razini međunarodne pravde.

Više se pitanja mora uzeti u obzir:

1. Da li se optuženi izruguje sudijama?
2. Da li optuženi ima razloga da bojkotuje pretrese?
3. Da li su sudije učinile najviše što su mogle da bi obezbjedile mirno odvijanje pretresa i efikasno učestvovanje optuženog u postupku?

U ovom postupku to nije prvi put da jedan optuženi izražava svoje nezadovoljstvo napuštajući sudnicu, ali ovo je prvi put da optuženi pismeno izrazi svoju volju da više ne dolazi i da prepušta svoju buduću sudbinu sudijama, navevši crno na bijelo da je njegovo suđenje montirano.

Što se mene tiče, ja ne mogu prihvatiti te termine jer sam lično držao do toga da optuženi može da izvede svoje dokaze i da se, kada je potrebno, može izjasniti.

Ova **većinska odluka o odbijanju** zahtjeva da se odloži rok dok se ne riješi zahtjev za odobrenje da se uloži žalba i ne donese odluka Žalbenog vijeća, predstavlja logiku **isključivosti**, a ne **razumijevanja**.

Čini mi se nužnim da Žalbeno vijeće riješi po zahtjevu odbrane ključno pitanje odbijanja više od 100 svjedočenja ili izjava, tim više što među sudijama postoji nesaglasnost oko tog pitanja i što **jedino** Žalbeno vijeće može riješiti potvrđivanjem ili ukidanjem te odluke.

Sudije moraju u svojoj službi prihvatiti da u određenim slučajevima budu pobijani putem žalbenog postupka u slučaju da strane osporavaju njihove odluke.

Ne radi se o običnom pitanju vezanom za prihvatanje nekog dokumenta koji može u svakom slučaju biti ponovo predočen nekom svjedoku do kraja postupka, nego se radi o **konačnoj "presudnoj" odluci** koja zaslužuje da se preispita putem žalbe.

Odbijanje odobrenja da se uloži žalba zasigurno bi teško povrijedilo prava odbrane.

Praljkova odbrana, u svojim podnescima, pokazala je relevantnost tih svjedočenja i izjava u odnosu na optužnicu, kao i njihovu pouzdanost.

Sva ta svjedočenja upotpunjuju ili potvrđuju svjedočenja prikupljena dosad i odgovaraju kriterijima iz pravila 92*bis*.

Čini mi se da bi jednoglasna odluka kojom se nalaže odobrenje zahtjeva da se uloži žalba i odlaganje roka mogle pokazati "**razumijevanje i dobru volju**".

/potpis na originalu/

Jean-Claude Antonetti,
predsjedavajući Vijeća

Dana 17. marta 2010.

U Haagu (Nizozemska)

[pečat Međunarodnog suda]

/potpis na originalu/
Jean-Claude Antonetti,
predsjedavajući Vijeća

Dana 18. marta 2010.

U Haagu (Nizozemska)

[pečat Međunarodnog suda]